

MARJANCA KOČEVAR

1.

ves čas mi sledi
pogled mediteranskega očesa
beložoltega
difuzna svetloba
mi zagrinja sram
iščem zlate školjke
razpirajo se mi pod prsti
da se sapfo smeji
s svoje gore
z globokim glasom

kot moškim

z gladke bele stene
sije rubinasto oko
v trikotnik
na mojem čelu
ko sanjam
da sanjam o deklicah
z venčki marjetic v očeh
ki poplesujejo
med brezami
in se rogajo favnu
da sanjam
o krilatih morskih psih
ki me v letu
poljubljujejo na usta

da sanjam
o rdečezlatih ribah
ujetih v posode
iz muranskega stekla
ki nihajo v mojih sobah
in mi modra voda
pljuska na trebuh
ki valovi od poželenega
kot morje ob rtu

pljusknem čez prag
v prostor niča

ki ga vdihnem
in izdihnem

da je belo
brez začetka
in brez konca

2.

spominjam se svojega glasu
izpred tisočih let
ki je kloktal
v vodi za jezom
potisnila sem ga med kamne
kajti le ti razumejo govorico
mojih prabesed

v njih šumi pramorje

školjke se mi lepijo na telo
vsa sem rožnata
od njihovega nežnega mesa
nabreka mi v sredico

bonaca je popolna
da je dih gladek in dolg
od enega do drugega obrežja
zračni most med CO₂ in O

tu ostanem
razgrnjena
en sam rožnat spol
na peščini
in se bose noge
podvodnih bitij
udirajo vame
da sem vsa razmočena
podvodna devica
vsakomur ne
vesta
nedotakljivi plen galebom
za zmeraj čista
čista
v beli brezmadežni srajčici
ki so jo
tik pred poročnim slavjem
sešile bele nune
v karmelskem samostanu
v zapriseženi tišini
za vrtljivimi okni
polnimi imen
in skritih sporočil

saj vendar ne moreš
nikomur govoriti
kako ti je
strašna zver
pod rdečim ščipom
pregriznila jagnje
in se zato
moreš več ljubiti

3.

sveženj na nabrežini
z zapečateni skrivnostjo
o praporeklu govori
vsem ki smo se kdaj
srečali z dlanmi in pogledi
trta je v nas
dolge vitice se nam ovijajo

okrog teles
v popkovino stoletij smo zapredeni
naša pramati
je matica sviloprejka
in vsi smo v prosojnem kokonu
glej
pohabljeni caspar prihaja
in gleda na nas
z mojimi očmi
ki jih je iztaknil bogve kdaj
morda ko sem spala
v pravljicah
ki mi jih niso govorili
s tem namenom
temveč so se prikradle vame
iz daljnih vrelcev
s severnih tunder
z zmrznjenim predivom povite
da je zeblo v srcu
od teh ledenih besed
ki jim ni konca
ni konca
ni

v tisto mrzlo hišo bom šla
legla v svojo posteljo
zaprla utrujene kotanje
se pokrila z dobrimi duhovi
ki ves čas čakajo name
v lanene rjuhe ogrnjeni
ki so jih pramatere
tisočletja tkale zame
in bom stala na pragu
ko se bo večerilo
obzorje
sladko obhajilo
bo v mojih ustih
kot prvič
glas in edine roke
ki so me prestregle
da mi ne bi že takrat
sojenica govorila besed
ki mi jih iz njenega

ledenega grla
govorijo danes tisti
ki sem jim dala imena

zdaj sem angel
ki bedi nad vsemi mrtvimi
v beli tančici ponoči
v črni podnevi
da me nihče več ne prepozna
ker že dolgo nisem več od tu
in me tudi vdih v rojstvo
ne more več prebuditi

4.

kraljica mrzlih noči
in mrzlega imena

KRISTALIS

s poševnimi očmi
pripetimi na zatilje
nedoločljive sintagme
vsaka polovica
govori svoje
prožno navzven
v razsežne polovične elipse
v poljube kačjih strupnikov
torzo poželenja
samo v končičih udov
pobeledih od ivja
ki neprenehoma naletava
na ta zastraženi prag

kam s tem sivkastim vetrom
z vonjem poraženih sokov
ki je tisočletja venel
okrog mojih bokov
kam s tem
posušenim jagodičjem
zaustavljenim pred mojimi usti
kam s to libelo

ki se mi je umestila med oči
polne temnih urokov
kam s tem belim moškim
ki že veke postavlja
suličaste pregrade
ob moje stopinje

ki sem nerazžarjeni volfram
naložen med plasti
kapilarastih membran v telesu
prebodenem z daljavami

5.

za stenčasom je umrlo
ime mojega očeta
samo še vprašanje časa je
kaj bo onkraj vrat
ki jih odpira zlata roka

besede ki jih je izgovarjal
so bele kepe snega
in neko drugo ime sem izgrebla
izpod kamnitega praga

zdaj iz svojega onkrajsveta
prihaja s popoldanskim soncem
in boža svoje podivjane rože

oj ta najina dvosrčna bolečina
ki jo namakava v beli vodi
dvoprstna vez
ta mila zračna pot
ki se končuje z rezom ognja

ki sva si zamolčala palatale
v svetlobelih stiskah
v mimopogledih
neizgovorjenega

ne vem kaj bi rekel zdaj
temu nakovalu
nememu od postane samote

kamor je polagal
svoje resnične roke
kadar koli so mu v ledjih
zatrepetali moji tihi klici

angel mi je umrl na rokah
ko sem ga hranila s sredico
najinih nesmrtnih belih ptic

6.

antares
si gazela ali veslo
ki udarjaš v strupeno znamenje
mojega rojstva
ter puščaš trnaste odtise
v koži iz peska
in vode
da sem jerihonska roža
ki me zvito v klobčič
veter kotali
po temnih pokrajinah
na drugo stran sonca
kjer bom razprla vse
razmočene ustnice
in se razmnoževala
v magičnih refleksijah
nešteti zrcal
z golim ljubimcem
in me bodo pregrnili vsi dotiki
mesojedih moških cvetov
dokler se vse ospele zvezde
ne usujejo iz mojih
utripajočih cevčic

v zajetju drznega požirka
si iz vode ustvarim boga
ki me bo zapečatil
v verige
mojih prednikov
da bom močna
v njihovih varnih členih
sveta od zmeraj

7.

ko držim v dlaneh
spomin s tvojo podobo
v ribniku iz solz
migetajo rdeče ribice
tvojega znamenja
lesketajo se
kot najini dotiki
ko je luna v ščipu
z lasmi iz belih zvezd

jasne misli
pobliskujejo med nama
in vodomci jočejo
najina pogrešanja
ob mirnih vodah
kjer se drstijo
škrlatne ribe

zmeraj sem tvoj zaliv
in ti v njem zasidrana
razsvetljena ladja
prelepa
vsa iz ostrih mladih rib
ki v nočeh
ko bedim s tabo
priplavajo v moje
natrgane mreže

tvoje sidrišče je v mojem srcu
v mirnih zalivih vseh svetov
nad katerimi bedi bog
svojo ljubezen
(hčerki)

8.

moli moli
vpije oče
v oškropljene spominčice
na mojem obrazu

gledam ga
kako stoji med topoli
in dviga desnico
kot zmeraj
ko vabi domov

vstajam
že vstajam
tu ni bodeče makije
tu ni več nikogar
ki bi mi v hrbet
vrezoval krvave žige

spet sem obujena
ko se je saga
že skoraj iztekla

zdaj se z zvezdami parim
na najvišji orbiti
da bi zavdala zimi
ki se mi zmeraj
obeša na zagrnjene boke
ko sem najgodnejša
za ognjeno nevesto

obvaruj me oče
ki si zdaj moj rafael
pred vsemi ostrimi rezili
v prah naj se povrnejo
v tisti tihi čas
ko še nihče ni rekel
BODI

